

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSEG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Gazdasági helyzetünk.

Felhangzik a panasz, hogy a magyar áruknak nincs piacza. Pang minden, lehangoló a gazdálkodási, ipari helyzetünk, szóval mindaz, mihez magyar ember hozzá fog. Elsilányul, mert kivitelünk nincs, a jó piacokat hasztalanul keressük.

Panaszkodnak a lapok, hogy milyen lesújtó leend részünkre, ha keresztül erőszakolják ama vámtarifa, melylyel a német agráriusok fenyegetnek, s mely roppant vámtételekkel sújtaná nyers terményeinket, értjük azokat, mik Németország felé irányulnak.

De ez Nyugat felé fenyegeti közgazdasági helyzetünket. Azonban nem kevesebb veszély fenyeget bennünket Kelet felől.

A Balkán félszigeten orosz kéz működik. A vámtarifa készülöben van a Balkán államok és Törökország között.

Ebben is összeesküvést látunk nyers termékeink kivitele ellen, mert világos a cél: bennünket nyers terményeinkkel visszaszorítani.

Románia zászlóvivő üldözésünk körül. Eddig is magas vámtételünk volt Bukarest részéről, most még nagyobb lesz.

Ily viszonyok közt mitevők legyünk a silányan termett gabnáinkkal? Bármerre vessük vizsgálódó szemünket, minden oldalon megfojtással fenyegettetik gazdálkodásunk.

Ez a baj egyik oldala.

A másik még lesújtóbb ennél, s ez az, hogy ez évben nincs mit piacra vetnünk. Ma már tisztában vagyunk az ideai termésessel. Az átlagunk kis holdankint 2 és fél — 3 métermázs.

A tengeri a lehető legrosszabb reményt nyújtja. Vannak kukoriczák, miken már a legáldásosabb eső sem segít; vannak niken még segítene egy jó eső, de csak úgy, ha pár nap lefolyása alatt megáztatja az Ég szomjas földünket.

Sok bajhoz hozzászoktunk már. A régi jólétnek — melylyel a sirban nyugvó apák dicsekedtek — már romjai sincsennek.

Hogy azon gazdasági mizériákhoz, mik ijesztő mérvben fenyegetnek, s mikről fentebb szólottunk, mikép szokunk hozzá a nélkül, hogy tönkre ne menjünk, vagy egyáltalán hozzá szokunk-e, ki tudná megmondani?

Tehetetlenségünkben felkiáltunk a költővel: „*hozz reá vig esztendőt, megbühödte már e nép, a multat s jövőndőt.*“

Társadalmi kórság.

Ha nap nap után szorgalmasan olvasgatjuk a lapokat, megdöbbenve tapasztaljuk, hogy a bűn csak úgy burjánzik édes hazánkban. A levegő fertőzött, tele van métegyelvel, a gaztettek, szédelgések svihákságok bacillusai. Beteg a mai társadalom, nagyon beteg. E kórság nem pillanatnyi, nem muló, e beteges állapot már elmérgesedett, e nyavalya idültté vált. Egyre terjeszkedik, a példa nem rettent, sőt ellenkezőleg: oktat, tanít, hátorit.

Mind tömegesebben találkozunk a társadalom elfajulásának legkülönbözőbb neveivel; szüntelenül növesztik a sikkasztók, tolvajok, rablógyilkosok, betörők, csalók, szélhámosok tábora.

Szaporodik megállapodás nélkül a legmegértelmezhetőbb diszes névsora; a Pap Bélák, Takács Zoltánok, Koritovszkyak, gróf Potovszkyak, Falkaiak stb.-ek nyom követik egymást.

Nincs hét, melyben egy-két országra szóló, szenzációs leleplezés, nagyszabású sikkasztások, óriási betörések, lopások, tömeges kauziószédelgések, hamis kértvácsok, bankóhamisítások nyomára ne jönnének.

A törvény sujt, a törvény büntet, igazságot oszt, inti az emberiséget a bűncselekményektől való tartózkodásra és a bűn mégis halad föltartóztatlanul a maga útján, nem rettegve, nem félve a törvény torló kezét.

Micsoda örület, vak szenvedély, lázas állapot az, mely nem irtózik, nem retten vissza a törvény sujtó, messzire nyuló kezétől? A pénz utáni mohó, kapzsi vágy. A mai ember a pénz bolondja, betege. Egy gondolat tölti be egész lényét, s ez a pénz; ez jár egész nap agyában, ez nem

hagyja aludni este. Ezzel fekszik, ezzel ébred, ezzel boldog, e nélkül beteg.

Azok a pénzsóvár emberek, kik embertársaikat meglopni, kirabolni, becsapni, megcsalni minden nagyobb lelki rázkódttás, lelkiismeret furdalás nélkül tudnák, ha arra kedvező alkalom van, az olyanok dologkerülők. Förtellemmel fordulnak el a munkától, borsódzik a hátuk a tisztességes kenyérkeresettől, megvetéssel, utálattal vannak a dolog iránt, könnyen, gyorsan, bár ferde úton, akarnak pénzhez jutni; az urhatnámság, a nagy szerepet játszás, az élősdiség lovagjai ezek.

A főelv: nem dolgozni, de másnak a zsebében, pénzén, vagyonán élőködni; sorra pumpolni valamennyi ismerőst, ha ebből kifogytak, sorra pumpolni, becsapni az embertársakat, azután jönnek a legfondorlatosabb csalások, lopások, sikkasztások; az ilyen ember már annyira beleélte magát a bűnbe, hogy beteg lenne, ha nem tenne valami törvénybe ütköző dolgot.

Igen gyenge a mai emberiség; oly gyenge lábon áll az erkölce, hogy nagyobb kísértésnek ellentállni nem tud. A pénz, az átkozott pénz vonz, hajt, unszol, csábít. Ő uralkodik felettünk, dobál ideoda, kénye kedve szerint hányvet bennünket; főlemel, lesújt, forgat bennünket, azután elereszt, a menyországot mutatja nekünk, azután a pokolba ránt. Igen, a pénz rabjai, legalázatosabb rabszolgái vagyunk, feltétlen hatalma van felettünk, korlátlan fejedelme lelkünknek.

Mintha gyógyíthatlan betegségben szenvedne társadalmunk, mint idült, makacs pénzkórság rágódna testünkön, mely lassan, de észrevehetőleg öl. Nem akarunk, vagy nem találunk orvosságot, mely e nyavalyán segítene; gyengék vagyunk még e veszedelmes kór gyógyításához is; nyugodt megadással tűrjük e fekélyek rágódását testünkön.

Börtön, fogház, fegyház már nem félemlíti meg a mai emberiséget, mint a gyermeket ma már nem igen lehet ijeszteni a kéményseprővel, mumussal.

A legszomorubb, hogy most nyár derekán jóval nagyobb a büntettek száma, mint télen, mikor ugyanis avval szoktuk azokat mentgetni, hogy az éhség, hidegség stb. számos embert a bűn útjára sodor.

Majdha társadalmunk tudatára ébred annak, hogy mi az a valódi munka, mely nemesít, éltet és bátorít, edzi a szívet, acélozza a lelket, szabad röptűvé teszi a gondolatot, akkor némileg javulni fog a mai kóros állapot.

Fel kell ocsudnia mély álmából a társadalomnak és be kell látnia, hogy az

igaz munkában van igaz gyönyörűség, őszinte öröm; ez szilárdítja az erkölcsöket ez veti meg erős alapját egy nemzedéknek, nagy szorgalom erős akarat, fáradhatatlan munka nevel férfiakat egy hazának.

Csak oly nemzet lehet nagy, hatalmas, utólérhetetlen, melynek komoly, erős nemesen gondolkodó, hazafias érzelmei fiai vannak.

VEGYESEK.

— **Örömhír a községi jegyzőknek.** A vármegyénelölvi községi jegyzők csak most jutnak hozzá a milleniumi örömhöz. Az 1896-ik év volt a magyar honalapítás ezredik fordulója és abból az alkalomból Csongrádvármegye a maga tisztviselőinek azzal szerzett örömet, hogy — belügyminiszteri jóváhagyással határozta el — a millenium évének nyugdíjigényükbe háromszorosan leendő beszámítását. A községi jegyzőkről azonban ekkor nem gondoskodott senki sem és ezt a mellőzést csak most reparálták. A vármegyei törvényhatósági bizottság ugyanis oda módosította a községjegyzői nyugdíj szabályrendeletet, hogy a millenium éve a községi jegyzőknek szintén háromszorosan számítsák be a nyugdíjigényükbe. Ezt a módosítást most a belügyminiszter is jóváhagyta és így most már a megyebeli községi jegyzőknek is okuk lesz örömmel emlékezni vissza a millenium évére.

— **A mindszenti ipar fejlettsége.** Orgróf Pallavicini Sándor ur pusztaszeri kastélya számára egy könyvszekrényt készíttetett. A munkát jó nevű iparosunk: Keresztes Aron készítette. Van már ott egy könyvszekrény, mely Bécsben készült. Ennek a mintájára készítette Keresztes Aron az új könyvszekrényt, mi teljes megelégedést szül uradalmi körökben. Mi is megtekintettük a mesterművet, s csak elismeréssel adózhatunk Keresztes urnak, ki ez-

zel dicsőséget szerzett a mindszenti iparosoknak.

— **Siketnéma gyermekek felvétele.** Folyó évi szeptember hó 1-én nyílik meg a siketnémák államilag segélyezett intézete Szegeden. Felvétetnek oly 7—15 éves gyermekek, akik vagy siketen születtek, vagy később, valamely betegség folytán vesztették el hallásukat és ennél fogva vagy nem is tanultak meg beszélni, vagy pedig, ha esetleg már tudtak beszélni, a beszédet időközben többé kevésbé elfelejtették. Felhivatnak azon szülők, akik siketnéma gyermekeiket felvétetni óhajtják, hogy az iránti kérvényeiket a siketnémák intézetének felügyelő bizottságához címezve, az intézet igazgatóságánál mielőbb nyújtsák be.

— **Közgyűlés.** A helybeli „Iparosok és Kereskedők Köre” saját helyiségében ma tartja meg évi rendes közgyűlését, melyre a kör tagjai ez uton is meghívottak. A közgyűlésen, — amennyiben másodszor van összehívva, — az alapszabályok értelmében a megjelentek határoznak.

— **Bál.** A helybeli első zenekar Bertók János helyiségében ma este bálát rendez. B-lepti díj személyenként 1 korona.

— **Fogadás.** Lovass Jenő állami tanító ur fogadásból a tiszai fürdőházban 40 perc alatt 110-szer uszta körül a fürdőkast. A 110 szeri körüluszás 1265 méter hosszúnak felel meg.

— **Színészet.** Az elmúlt héten színészek érkeztek községünkbe, mely Gerő és Bánóczy direktorsága alatt áll. A színpad Bertók János arénaszerű folyosóján van felállítva, a mi igen ésszerű a nagy hőségben.

— **Tűz.** Pénteken délután 1 órakor élénk tüzi lárma zavarta föl a község lakosságát. Braun Eberhardt helybeli iparos házának tetőzete vetett lángot, a hirtelen érkezett segítség azonban meggátolta a veszedelem tovább terjedését a nélkül, hogy az egész tetőzet áldozatul esett volna a lángoknak. A tűz keletkezésének oka valószínűleg gondatlanság.

— **Bezárt templom.** A tömörkényi templomot a hatóság a szegedi m. kir. államépítészeti hivatal véleményes jelentése alapján bezáratta. Az iskolai szünetek tartamára az ujonnan épült központi iskola terme rendeztetett be templomul.

— **Jégverés.** A hét folyamán nagy csapás érte a csongrádi lakosság egy részét. A jég a Tisza oldali szőlőket annyira elvágta, hogy — a merre a jeges felhő vastaga elvonult — csak a szőlő vesszeje maradt.

— **Vak lárma.** E hó 26-án sokan mentek át a csongrádiak közül Szentesre az Anna napi bucsura. Szerencsésen átkeltek a Tiszán. Azonban Csongrádon nagy ribilión támadt, mert egy kőműves ráijesztett egy lányra, — természetesen tréfából — hogy udvarlója belehalt a Tiszába, t. i. a komp felborult s a bucsus nép a vízbe fult egy szálig. A lány nagy lármát csapott, s egy fél óra alatt az egész Csongrád lázban volt. Némelyek láttak már kifogott hullákat hazaszállítani stb. A dolog oly nagy mérve öltött, hogy a hatóságnak is közle kellett lépni. Táviratoztak Szentesre ez ügyben, a szentesi kapitányság a Tiszához kocsizott, kutatózott, vizsgálódott, de semmi bajt nem talált, mert nem is történt semmi.

— **Könyöradomány.** Kruzslitz István mindszenti lakos Alajos nevű fiát a turini papnöveldebe vétette föl. A szegénysorsu apának nincs hozzá tehetsége, hogy fiát a szükséges felszereléssel ellássa, az okból kérelmet intézett a vármegye alispánjához, hogy könyöradományok gyűjtésére adjon neki engedélyt. A főszolgabírói hivatal a kérvényt illetékes helyére terjesztette föl.

— **Tolvajlás.** Csernák Eva mindszenti csavargó nő e hó 6-án Berezvai Imre szentesi mező ör kunyhójából egy rendőrköpenyt, paplant és egy pár bőr papucsat emelt el. Az eladott tárgyakat a csendőrség különböző helyeken megtalálta; de a szökésben lévő tettest elfogni még nem sikerült.

TÁRCZA.

A „Mindszenti Lap” eredeti tárczája.

Késő.

Szenvedély! Te vad kényura az emberi akaratnak, mennyi fájdalom, bánat, sőt gonoszságnak vagy te szülőke? Felkorbácsolod, mint vihar a tengert, a csendes, nyugodt életet.

Jaj annak, ki nem válik urává szenvedélyének. Mert ha ez uralkodik felettünk, éreztetni fogja önkényre teljes hatalmát, rabbilincsekbe ver bennünket, görnyedünk alatta és szabadulni előle nem vagyunk képesek. Amde ha higgadt eszünk fölője kerekedik, ha van elég erélyünk, hogy szenvedélyeinknek dacoskodva ellenálljunk, akkor visszaszorítjuk ezeket, távol tartjuk tőlünk és a mi eszünk uralkodik felettünk.

De hány ilyen szellemi atléta van, ki a küzdőtéren mint győztes kerekedik felül, ha az ellenfélt, azt a bizonyos szenvedélyt — szerelemnek hívunk? — — — — —

Berkes József is ily harcot vívott szenvedélyével, — szerelmével. Nini! az erőteljes férfi hogy görnyed az ellenféllel való viaskodásban. Berkesnek álmatlanok az éjszakái; nappal bolyong nagy udvarán, kertjében, mint az árnyék. A máskor oly

közlékeny ember rá sem tekint a cselédségre; folyton folyvást töpreng magában; mit tegyen, mit kezdjen?

Berkes szerelmes, szíve egész hevével szeret egy leányt; ez van vele nappal gondolataiban, nem hagyja őt el éjjeli álmaiban.

Csendes, jámbor természetű, szép, nagyon szép 21 éves lány a Lenke. Ezt az angyali teremtetést szereti ő; szereti forrón, egy husz éves ifju szenvedélyével. Így szereti az ifju leányt Berkes, a ki ma — 55 éves.

Ime, ez az! A nagy különbség az, mely Berkest visszatartja attól, hogy az annyira imádottnak bevallja szerelmét.

A büszke férfi hányja el magától minden tekintélyét, boruljon le vad szenvedélytel a kedves kis lány előtt, kit tulajdonképen ő nevelt föl, kit a nevelő apjának tekint; vallja be neki égető szerelmét, mondja el neki, mennyit szenved miatta.

Nem kell-e félnie attól, hogy Lenke vad nevetéssel szökik el mellőle?

O, a szürkülő haju férfi valljon szerelmet egy élete tavaszán, tán ábrándokkal teli lánykának? —

Nem! Nem teszi ezt! Hányszor állt meg napjában a tükör előtt. Hát igazán, oly öreg volna már, hogy szeretetével nem volna képes magához vonzani egy ifju leányt?

E kérdésnél mindenkor, mint intő példa jelent meg előtte eddigi élete.

* * *

Berkes mint fiatal gazdatiszt került Boros Bálint uram gazdaságába. Minta gazdaság volt ez. Az öreg Boros, kinek gyermekei nem voltak, már nem birta az utánjárást, beteges volt, tehát fiatal erőre volt szüksége.

Berkes kedves és törekvő fiatal ember volt, ki csakhamar befészkelte magát gazdaságba és ennél sokkal ifjabb felesége szívébe. Így élt itt éveken keresztül, mintha nem is idegen, hanem a családdhoz tartozó lett volna. Az öreg betegeskedő Borosnak ismerte minden bogarait, el tudott járni kedvében.

Végre meghalt az öreg, egyedül maradt az asszony, gyenge lett volna az asszonyi kéz ily nagy gazdaság vezetésére; tehát kétszeres erővel ragaszkodott az ifjuhoz. Mi lenne most belőle, ha ez is elhagyná?

Az egyedüllet, a folyton egymásra való utalás, szorosabbá fűzte egymáshoz a két embert. Az asszony erőteljes munkatársat talált az ifjuban, a szegény ifju meg gond nélkül eltartóját látta az asszonyban.

Igy telt el két év. Egy szép tavaszi napon, midőn együtt mentek egy távolabbi majorba, az urnő mindegyre közlékenyebb lett: elmondta minden buját, baját; meny-

— **Bucsu a forinttól.** A szerény polgári egy forintosra is rájár a rud. Mint a pénzügyminiszter hírül adja, szeptemberre bevonják az ezüst forintosokat is, amelyekből a rideg statisztika szerint még mindig 90 millió van forgalomban. Hogy ez a rengeteg summa hol lappanghat oly észrevétlenül és oly sokak által nélkülözve, — arról persze már nem beszél a statisztika. A legtöbb ember tehát közömbösen bele fog nyugodni abba, hogy bevonják az egy forintosokat. De már a másik terv aligha fog ilyen simán megvalósulni. A másik terv szerint ugyanis a forintnak a fogalmát is ki akarják irtani a köztudatból. Nem elég, hogy forintosunk nincsen, még csak ne is beszélhessünk róla? Ez igazán sok egyszerre.

— **A Zenélő Magyarország zongora és hegedű zeneműfolyóirat** most megjelent 14-ik füzeté a következő szép zeneműajándékokat tartalmazza: Urbán Árpád „Leszállt az éj, reszketnek a csillagok“ magyar dalt. II. Gaál Ferencz „Szerb népdal egyveleg-jét“. III. Mendelsohn Bódog „A vándormadarak bucsuja“ duettet. IV. Beriot Ch. Souvenir de mozart“ hegedűre zongorakísérettel. Ily gazdag tartalommal jelenik meg a Zenélő Magyarország minden füzeté, miért az minden zongorázó és hegedűsnek, ki a legjobb magyar dal, műdal, dúpló, salon, tánczenét s hegedűajándékokat kedveli, különösen figyelmébe ajánlhatók annak, havonként kétszer megjelenő 10—10 oldal tartalmazó füzetéi. Egy negyedévben 6 füzet 60 oldal tartalommal 3 korona előfizetésért kapható, s előfizetések a most folyó negyedévre s egyéb hangjegyekre szóló melrendelések a Zenélő Magyarország (Klökner Ede) zeneműkiadóhivatalába, Budapest, VI., Csengery-u. 62. a. augusztus 1-től VIII., József-körut 24. intézendők, a honnan mutatvány füzetet 60 fillér beküldése ellenében megismerésre bérmentve küldenek.

— **Országos vásár.** A szegedi országos vásár folyó hó 28 tól augusztus 3-ig tart. Az idén nem lesz sertésvásár a fellépett vész miatt.

CSARNOK.

A hétről.

Letarolt mezőkön
Egyedül járok,
Néma társaim csak
A kereszt-párok.
Bús némaságuk oly
Sokat mond nékem:
Isten esapása van
Ezen a népen.

Tíz-husz esztendővel
Ennek előtte,
A szegénynek is csak
Volt sültje, főttje.
Jómódban élhetett
A kicsi gazda —
Ma a termése már
Befűlt a gazba.

Volt sok gabonája
Illendő áron,
Keresett jó bora
Minden határon.
Ma a nagy szegénység
Üzi nyomorba,
Jut is, nem is, étel
Üres gyomorba.

Isten verése ez,
Sujtó csapása.
— Nem is lesz jó vége,
Bárki meglássa. —
Ha folyton fizetünk
Vámon és réven,
Bizony elpusztulunk
Mihamar — éhen . . .

Témája lehetne
Ez sok beszédnek.
S erről a „jelöltek“
Alig beszélnek.
Jelölt uraknak a
„Kerület“ a fő . . .
Kortés-utakon a
Féjük abba fő.

Pedig jelöltekben
Nem szükkölködünk,
— Bizonyosság erre a
Pesti öltönyünk. —

Szegény faluban is
Gunyánk vérosi . . .
Ha elszakad, ujat
Vesz tán — Városov . . .

De a rossz nyelvekre
Mi nem hallgatunk.
Fő az, hogy ma mér a
„Néppárton“ vagyunk!
Egye kutya máját,
Es se baj nekünk,
Csak legalább telne
Tőle a zsebtünk! . . .

Csak hogy a zsebkérdést
Más intézi el:
Rendesen az, kinek
„Egy fillér se kell“.
Mégis azon van a
Legujabb kabát,
Kinek a kutya se
Hallgatja szavát.

Forradalmat nálunk
Máma az csinál,
A ki — névtelenül —
Jegyzőt protezsál.
Koncz Lajost akarná
Tolni a szegény,
Hej, de Söhlya Gyula
As ám á legény!

Választási harcra
Mindenki késsen . . .
Kedves atyafiak,
Legyünk csak éssen:
Ki javát akarja
Szívvel a „köz“-nek,
Nézheti-e azt, hogy
Majd mást — kötöznek? . . .
Lator.

Levelezés.

Az ígéret szép szó . . .

Szegvárról írja levelezőnk: R ó z s a János mágoosi lakos, a mágoosi uradalmi szálló telep vinczellérje folyó évi július hó 21-én megjelent községünkben és kihirdette, hogy kisebb nagyobb lányok és asszonyok jelentkezhetnek nálla bármily számban, kiket 6 napi 1 korona napszám mel-

nyire megunta már az egyedüllétet. Az ifju álmélkodva hallgatja. Az asszony mindinkább belemelegszik fejtegetéseibe s ott a fasor végén hirtelen megáll s mélyen beletekint a fiatal ember szemébe:

— József, mondja csak édes József nem vette ön észre, hogy mily őszinte vagyok ön iránt — mennyire szeretem?

Es József? József megdöbbenve nyilatkozatra. Nem tudott azonnal szóhoz jutni. Az asszony észrevette zavarát és legott segítségére sietett.

— Tudom, hogy meglepem önt hirtelenkedésemmel. Ne nyilatkozzék, oh ne nyilatkozzék azonnal József! Nyolcz napi gondolkodási időt engedek önnek.

Berkes József elment szótlánul gondolatokba mélyedve. A vidám ifjuból komoly férfi lett. Nyolcz napot töltött komor visszavonultságban. Az urnő hagyta.

Mintha két lelke lett volna Berkesnek és mindegyik önmagában gondolkodnék:

— Már hogy vennéd el feleségül a nálad tán 20 évvel idősebb asszonyt? Hát tudnád-e őt szeretni? Hű volna e hozzá? Ezt kérdezte az egyik.

— Milyen sors vár reád, ha elutasítod. Nem elég csinos és kellemes asszony még? Már hogyne szerethetnéd? Es a vagyona, a gazdasága? — Ezt válaszolta a másik.

A nyolcz nap eltelt. Es Berkes József a második lelkére hallgatott. Az özvegyasszony férje lett.

Sok év mult el azóta. Berkes dolgozott, munkálkodott egyre. Eoben lelte minden örömét. Hű odaadó férj volt. Csak valami hiányzott szívében, a mit ifju korában nem volt alkalma éreznie és most sem érez.

Asszonya meg egyre idősebb lett. A férfi nyugodtan tűrte zaörtölődéseit. Gyermekek nem volt, de azért hozott némi vidámságot az egyhangu életbe a kis Lenke, a ki fiatalon árvaságra jutván, mint az asszony rokona jutván a házba.

Az asszony sokáig betegeskedett. Ezer szerencse, hogy az immár fölsérdült Lenke láthatta el a ház teendőit.

Mikor aztán az öreg urnő meghalt, már akkor Berkes József túlhaladta azon kort, mit java férfi kornak neveznek. József mint becsületes jólelkű ember őszintén fájlalta neje elhunytát.

Az idő mindent elfeledtet. Ekkor akadt meg szeme a viruló Lenkén. Ugy nézett rá, mint egykor éltesebb neje tekinthet rája, a deli ifjura.

Hányszor gondolta végig élettörténetét. Hányszor bánhatta meg tettét, hogy nem szívét, hanem eszét kérdezte. Es ha az ifju, viruló Lenke is így fog gondolkodni, ha nejevé válna.

Neje is elmondta neki, hogy ő is mint fiatal leány került az öreg férjhez; csak a vagyon csábja hozta őt is e házba.

Es most . . . most Berkes még folytassa e boszorkány táncot? O is ifju leányt

vegyen nőül?

Nagy küzdelmet vívtak Józsefnél az éssz és a szerelem. Ne csodáljuk szegény szívét, hisz eddig nem szeretett, most ébredt csak tudatára annak, hogy mi a szerelem. A lány is mintha vonzódnék hozzá; hát oly lehetetlen volna az, hogy viszonyszeretessék? Így töltött el Berkes József heteket és hónapokat, nem tudván határozatra jutni.

Egy szép nyári éjjen ismét, mint aunyiszor, az egymást kergető gondolatok nem hagyták aludni. Fölkelt ágyából és kísértelt a kertbe és itt — mintha neszt hallott volna. Csendesesen odalopódzott a lugashoz. Innét jött a nesz. A hangokból fölismerete Lenkét és — ifju gazdatisztjét. Szegény József!

Ot évvel az eset után ismét betekintünk az ősi kuriára. Vig, osengő hangok hallhatók. Lenke szép viruló asszony lett, felesége a gazdatisztnek. Két gyönyörű, szőke gyermek teszi hangossá a házat.

Szegény Berkes József! Visszavonult sajtó bánatával. Ha már ő nem lehetett boldog, boldoggá tett másokat. Legalább az az egy öröme maradt, hogy késő aggságában az egykor hűn szeretett nő gyermekait ringathatja ölében.

Békési József.

lett fogad fel egész hétre szálló munkásokra. A jelentkező leányok és asszonyok száma mintegy 75, kiket egész heti eleséggel felpakolva öt uradalmi kocsi szállított ki vasárnap délután a munka színhelyére.

A fürge és életkedvtől duzzadó leányok vasárnap este amint a szálló telepre megérkeztek, egy czimbalom szívet vidámitó hangjai mellett pajzánul és gondtalanul mulatoztak, dalolgattak, mikor is az oda tévedt vinczellér már ekkor kilátásba helyezte, hogy ennek a határtalan jó kedvnek majd utoljára is sirás lesz a vége.

Másnap reggel azután a mint a leányok munkába akartak kezdeni, megjelent közöttük Horváth János vinczellér és kezen kijelentette, hogy mivel csak a vad szállót kell kötni, ezért a kisebb leányoknak 30 fillér, nagyobbaknak 40 fillértől 60 fillérig, asszonyoknak 80 fillér lesz a napszám, akinek tetszik munkába áll, aki pedig ennyi napszám mellett nem hajlandó dolgozni az elmehet.

Ez a tisztelt vinczellér ur valóban igen bölcs és okos ember lehet, de hogy miért kellett a napszámot a vadszálló kötésnél szállítani, mikor a nap a vadszálló telepen is éppen olyan forrón süt, mint a nemesebb fajú szálló táblák között — azt egy szóval sem magyarázta meg munkásainak, pedig elvégre ezt igen érdekes volna megtudni.

Mintán az intéző ur helyben hagyta a vinczellér rendelkezéseit, mintegy 50—60 leány azonnal ott hagyta a munkát, gyalog indulva vissza Szegvárra magukkal cipelve az egész heti eleségüket is.

A borzasztó melegben utközben többen kidőltek, megbetegedtek és csak késő este szállingóztak haza.

Mivel pedig Rózsa János vinczellér a szegvári piacon több tanuk jelenlétében előre kialakított és kölcsönösen 1 koronában megállapított napszám mellett fogadta fel őket, a helyszínén pedig önkényesen szállított le a napszám.

A reményeikben esatlakozott leányzók — mint halljuk — az uradalmi kertészet intézősége ellen meg fogják tenni a törvényes lépéseket követeléseik érvényesítése iránt annyival is inkább, mert ha a vinczellér ur ki nem bolondítja őket az uradalmi szálló telepre, a község határában levő szerb kertészek szívesen felfogadták volna őket 1 korona napszám mellett egész hétre kapálás és zöldség szedéshez.

A leányok azonban azért kaptak inkább a szálló kötézési munkálatokon, mert mintegy öt hét óta járnak már ki a szálló telepre, s a legkisebb leány is rendszeresen megkapta az 1 korona napszámot.

Hogy most mi ütött a tisztelt vinczellér urhoz, hogy így felültetett 70—80 munkást, nem tudjuk.

Mint a szegvári leányok beszélik, hasonló sorsban részesültek a Hmvásárhelyről sőt Szabadkáról is nagy számban oda édesgetett munkás leányok is.

Gazdászat.

Hogyan kell a paizstetüket elpusztítani?

A gyümölcsészet bosszuságára minduntalan fellép egy-egy olyan növényi ellen-

ség vagy betegség, mely a legszebb reményeket is meghiúsítja. Ujabbán a paizstetű az, mely kegyetlenül és kiméretlenül folytatja romboló munkáját, holott egy kis jóakarattal és körültekintéssel könnyen meg lehet szabadulni a kellemetlen vendégtől.

Az eljárás a következő: a nagyon megtámadott fák koronáját haládektalanul meg kell ifjítani, a lemetezett ágakat pedig azonnal elégetni. A kevésbé megtámadott fák a rendszerél valamivel rövidebben vágandók, mire a fa alá újságot terítünk és egy gyökérkefével a tetveket jól lekeféljük, mely művelet hatása jelentékenyen fokozható az által, ha a lekeféléshez szappanos lug használatik. A tisztogatás befejezte után természetesen a papiros elégetendő, hogy ez által az arra hullott temérdek pete megsemmisüljön. Ezután a fa minden egyes része frissen oltott és dohányfőzettel felhígított mésszel jól bepamacsolandó, hogy az esetleg még ott levő tetvek elpusztuljanak. Szorgalmasan, gyakrabban folytatva ezen eljárást néhány év alatt ismét a legsebb termőképességű lesz gyümölcsfánk.

Megjegyezzük, hogy a paizstetvek többnyire ott lépnek fel, a hol a fák nem találják meg a kellő tenyészfeltételeiket; például a fa talaja nagyon sovány, vagy nagyon kötött, avagy nincsen elég levegője. Utóbbi esetben a rekedt levegőt jobban tűrő gyümölcsfélék pl. a nyári barackot kell kultiválni; előbbi esetben pedig felhígított trágyalével s műtrágyával segítünk a bajon, azzal illetve a műtrágya oldatával öntözzük a fák töveit. Az öntözés gyakrabban ismétlődő, mert minél több tápanyagot kap a fa, annál kevésbé áll fenn az eshetőség arra nézve, hogy a tetvek ellepjék.

Arra is ügyelnünk kell, hogy a fák alja folyton tisztán és porhanyóan tartassék.

Jól irni és olvasni tudó

f i u

a helybeli könyvnyomdában
tanoncznak felvétetik.

Értesítés.

A n. é. közönséget tisztelettel értesitem, hogy a közeli napokban Mindszentre érkezem fénykép felvétel céljából.

Kiérkezésem napjáról Weisz Ignác nyomdatulajdonos és Bertók János vendéglős urak fognak felvilágosítással szolgálni.

Kiváló tisztelettel

Flohn J.
fényképész
H.-M.-Vásárhelyen.

Hólyagpapir

legjobb minőségű
valamint

A b a d i e

ezigaretta hüvely, helyben a nyomdában jutányos áron kapható.

Felölsszerkesztő és kiadótulajdonos
Weisz Ignác.

WEISZ I.

KÖNYVNYOMDÁJA
Mindszenten.

Levélpapírok és borítékok

czégyomattal

körlevelek, részvények

és

értékpapírok,

kis- és nagy plakátok

esketési és vigalmi

MEGHIVÓK

gyászlapok

hivatalos táblázatok

stb. stb.

jutányos áron készítettnek.

Könyv-
és
papirkereskedés.

KÖNYVEK
irodaiszerek

dobozos

levélpapírok

diszes

képes levelező-lapok

jutányosan

kaphatók.